

Virginie
Despentesová

DÍTĚ
APO-
KALY-
PSY

host

Dítě apokalypsy

DÍTĚ
APO-
KALY-
PSY

**Virginie
Despentesová**

Brno 2012

Virginie Despentes

Apocalypse bébé

Copyright © Editions Grasset & Fasquelle, 2010

Translation © Petr Christov, 2012

**Czech edition © Host — vydavatelství, s.r.o.,
2012 (elektronické vydání)**

ISBN 978-80-7294-672-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-673-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-674-7 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-675-4 (Formát MobiPocket)

...como dos vampiros dormiremos sobre
tu tumba, calentaremos tus huesos, como
dos vampiros vendremos a saciar tu sed
de sexo, de sangre y de testosterona.

Testo Yongui

pro B. P.

Paříž

Není to zas tak dlouho, co mi bylo třicet. Mohlo se stát cokoliv. Stačilo udělat ve správnou chvíli správný rozhodnutí. Často jsem měnila práci, neprodlužovali mi smlouvy a já ani neměla čas se tím zatěžovat. Na svou životní úroveň jsem si stěžovat nemohla. Málokdy jsem bydlela sama. Roční doby se střídaly jak pytlíky bonbonů — byly barevné a daly se snadno vyzobat. Ani nevím, kdy jsem se přestala usmívat.

Dneska mám stejný plat jako před deseti lety. Svého času jsem si myslela, že s tím vyjdu. Po třicítce se tempo nějak zvolnilo, vítr, co mě hnal dopředu, se utiřil. Víím, že až přijdu příště na pracák, tak budu dospělá žena bez vzdělání a bez kvalifikace. A proto se držím toho místa, které mám, jako by na něm závisel celý můj život.

Jdu pozdě. Agáta, ta mladá operátorka, si poklepává prstem na hodinky a mračí se. Má na sobě zářivě žluté punčocháče a obrovské růžové náušnice ve tvaru srdíček. Je jí aspoň o deset míň než mně. Asi bych měla její rozmrzelé povzdechnutí, že mi nějak moc dlouho trvá, než si sundám kabát, mlčky přejít, ale místo toho vyžbleptnu nějakou nesrozumitelnou omluvu a letím zaklepat na dveře k šéfovi. Z jeho kanceláře je slyšet nepřetržitý chraplavý křik. Leknutím couvnu o krok zpátky. Pohledem se ptám Agáty, která se zašklebí a zašeptá: „To je paní Galtanová, čekala na vás u vchodu už ráno, než jsme otevřeli. Deucené ji tam na sebe nechává ječet už dvacet minut. Rychle tam běž, to ji zklidní.“ Mám chuť se na fleku otočit, zmizet po schodech pryč a nikomu nic nevysvětlovat. Místo toho ale zaklepu na dveře a oni mě uslyší.

Protentokrát se Deucené nemusí dívat do papírů, které se mu válejí na stole, aby si připomněl, jak se jmenuju.

— S Lucií Toledovou se znáte, právě byla...

Nemá šanci větu dokončit. Klientka ho přeruší a zařve:

— Kdes byla, ty krávo?

Nechá mi dvě vteřiny, abych vstřebala verbální úder pěstí, a hned pokračuje dál a ještě přidá na hlasitosti:

— Víš, kolik ti platím, abys ji neztratila z očí? A ona ti zmi-zí? V metru? V ME-TRU, náno pitomá, tobě se dokonce podařilo ztratit ji v metru! A ještě čekáš půl dne, než mi o tom dáš vědět? To už mi dřív zavolali ze školy! Připadá ti to normální? Máš snad pocit, že jsi svoji práci odvedla dobře?

Tuhle ženskou snad posedl ďábel. Ani nemusím vyvíjet nějakou aktivitu, vůbec ji nezajímám. Okamžitě se obrátí zpátky k Deucenému:

— Proč Valentinu sledovala tahle blbka? Nemáte snad v zásobě nikoho schopnějšího?

Šéf se nesnaží nic zeširoka vysvětlovat. Pod nátlakem okolností se za mě postaví.

— Mohu vás ujistit, že Lucie patří mezi naše největší opory, má velké zkušenosti z terénu a...

— A vám přijde normální ztratit patnáctiletou holku na cestě, po který chodí den co den?

S Jacqueline Galtanovou jsem se poprvé setkala před deseti dny, když jsme s ní začali pracovat. Krátce střižené, dokonale upravené blond vlasy, jehlové podpatky, červené podrážky. Byla to chladná žena, na svůj věk pěkně vyspravená, s velmi jasně formulovanými požadavky. Nenapadlo mě, že při sebemenším náznaku potíží se stane obětí Tourettova syndromu. V důsledku zuřivosti se jí prohloubily vrásky na čele a botox jaksi prohrál. V koutcích rtů se jí leskne bílá pěna. Chodí pořád dokola po kanceláři a její široká ramena se křečovitě otřásají.

— A JAK jste to dokázala, krávo pitomá, že se vám ztratila v METRU???

Tohle slovo ji vzrušuje. Deucené naproti ní se zmenšuje. Dělá mi radost, když vidím, jak se scvrkává, zrovna on, který si nikdy nenechá ujít příležitost, aby si zahrál na tvrdýho frajera. Jacqueline Galtanová improvizuje kulometný monolog, jak ji zrovna napadne, takže zaútočí na moji nevymančnou hubu, na moje špinavý hadry, na mou neschopnost dělat svoji práci, která přitom vůbec není těžká, a na nedostatek mé inteligence, který se jasně projevuje ve všem, co dělám. Soustředím se na Deuceného holou lebku, posázenou obscénními chomáči tmavých vlasů. Šéf má krátké hnáty, roste mu pupek, není si sám sebou příliš jistý, a tak se k podřízeným s oblibou chová drsně. V téhle chvíli je ale ochromený strachem. Přisunu si židli a posadím se stranou. Klientka nabírá dech a já toho využiju, abych se vmísila do hovoru.

— Všechno se to seběhlo hodně rychle... Nenapadlo mě, že by se Valentina mohla ztratit. Vy si myslíte, že utekla?

— Podívejte, dobře že o tom mluvíme. Byla bych hlavně ráda, kdybych se o tom aspoň dozvěděla, když už vás platím.

Deucené rozložil na stole několik fotek a zpráv. Jacqueline Galtanová namátkou vezme dvěma prsty jeden list s hlášením, jako by brala do ruky nějaký mrtvý hmyz, letmo se na něj podívá a zase ho odhodí na stůl. Její červeně nalakované nehty jsou dokonalé. Omlouvám se:

— Požádala jste mě, abych Valentinu sledovala, abych podávala zprávy o jejím pohybu, o lidech, se kterými se stýká, a o jejích aktivitách... Ale nikdy mě ani nenapadlo, že by se něco mohlo stát. To nejsou stejné postupy, jestli rozumíte, jak to myslím.

Začne plakat. To je to poslední, co nám ještě chybělo.

— Je strašné, když nevíte, kde je.

Deucené uhýbá jejímu pohledu a zaraženě zablekotá:
— Uděláme všechno, abychom vám ji pomohli zase najít...
Ale jsem si jistý, že policie...

— Policie? Myslíte, že je to bude zajímat? Je akorát tak zajímavá, jakou novou zprávu budou moct zveřejnit v médiích. Ti mají v hlavě jedinou myšlenku: mluvit s novináři. Opravdu si myslíte, že Valentina potřebuje publicitu? Je to podle vás ten nejlepší způsob, jak vstoupit do života?

Deucené se obrátí na mě. Byl by rád, abych navrhla nějaký postup. Ale já přitom byla první, koho ten den ráno překvapilo, že jsem ji nenašla v kavárně naproti škole. Klientka se zase ozve:

— Uhradím náklady. Sepíšeme dodatek k původní smlouvě. Nabízím odměnu pět tisíc euro, když ji přivedete do čtrnácti dnů. Ale když nebudou žádné výsledky, udělám vám peklo na zemi. Máme kontakty a dokážu si představit, že taková agentura, jako je ta vaše, nemá zrovna zájem o spoustu kontrol... to by bylo jistě mrzuté. A to nemluvím o špatné reklamě.

Při posledních slovech se podívala nahoru a svůj pohled zabodla Deucenému do očí. Byl to dost hezký pohyb, takový pomalý, jako by se člověk ocitl v černobílém filmu. Na tom gestu musela makat celý život. Znovu se naklonila nad složku vybraných zpráv ze sledování. Ty papíry na stole jsou z mé složky. A zjevně to nejsou jen věci, které jsem dala dohromady během včerejšího dne a večera, ale jsou tam i věci, které si sami přinesli z mého auta. S někým, jako jsem já, není třeba se příliš obtěžovat: evidentně museli přijít na to, že jsem přinesla všechno a že jsem na nic nezapomněla a nic jsem neschovala. Několik hodin jsem strávila tím, že jsem vybírala důležité věci, třídila je, oni v tom totiž měli děsný bordel, a teď je to najednou všechno tady: od účtu z kavárny, kde jsem na ni čekala, až do poslední její fotky, kterou jsem

udělala, a to včetně těch, na kterých není vidět nic víc než kus její ruky... Taky způsob, jak mi dát najevo, že i když trávím s případem čtyřicet hodin denně, abych si mohla být jistá, že bude naprosto aktualizovaný, kdykoli si o materiály někdo řekne, tak jsem vlastně úplně neschopná rozlišit, co je důležité a co ne. Proč by se měli připravit o potěšení z týrání bližního svého, když jsem tady dole, pěkně u základů celé pyramidy, k dispozici já? Ta bába má ale pravdu, když mi říká blbko. Hlavně když si uleví. Jsem špatně placená blbka, co si dopřávala čtrnáct dní schovávačky, aby sledovala pubertální, hyperaktivní nymfomanku, která se sjíždí koksem. Další z řady. Za ty dva roky, co u Reldancha pracuju, mi dávají samý takový případy: sledování teenagerů. Dělal jsem to stejně dobře jako kdokoli jiný. Tedy až do chvíle, kdy Valentina zmizela.

To ráno jsem šla v podchodu metra jen pár kroků za ní. Nebylo nijak těžké pohybovat se v davu všedního dne, aniž by si mě někdo všiml. A ta holka navíc sotva zvedla oči od svého iPodu. Když jsem procházela dveřmi, tak se přede mnou udělalo nějaké korpulentní starší ženské špatně, a když jsem viděla, že padá dozadu, tak jsem ji instinktivně chytila do náruče. No a pak, místo abych ji nechala ležet tam, kde byla, a hnula sebou, aby mi sledovaný cíl nezmizel, tak jsem u ní asi minutu zůstala, dokud se tam nezastavili další lidé. Valentinu jsem sledovala už dva týdny. Byla jsem si jistá, že ji — stejně jako každé ráno — zase najdu i se spolužačkami v kavárně u školy, jak se cpe mufinem a zapíjí ho kolou. Sedávala vždycky trochu vzadu stranou, držela si drobný odstup a mlčela. Ale tohle ráno tam Valentina nebyla, zmizela. Možná narazila na někoho špatnýho. Samozřejmě jsem začala uvažovat o tom, jestli si mě nevšimla třeba už dřív a teď nevyužila příležitosti dostat mě do průšvihů. Ale já nikdy neměla pocit, že by si někdy dávala pozor. Asi bych

se neměla pubošům tak lepit na zadek a radši bych je měla začít chápat.

Jacqueline Galtanová si prohlíží fotografie rozložené na stole. Valentina se líbá s nějakým klukem v parku na lavičce, pěkně schovaná za metr vysokým křovím. Valentina si čmárá do svého zápisníku v osm hodin ráno. Valentina bere roha a nasedá na skútr k někomu naprosto cizímu, kdo zastavuje na červenou někdy pozdě v noci... Partáka jsem s sebou totiž neměla. Jak káže rozpočtová realita, dostala jsem do tandemu notorickýho feťáka, který byl ochotný pracovat za jakýkoli prachy, hlavně když je dostal každé večer cash. Myslím, že mu jeho dodavatel provedl něco ošklivýho, protože mě jednou vůbec nepřijel vyzvednout, měl plný záznamník a nedalo se mu dovolat. Nikdo neměl potřebu za něho hledat náhradu. To on měl být pod oknem té holky, kdyby chtěla zdrhnout, stejně jako měl předevcírem hlídkovat před bránou u školy. Ale vlastně jsem měla štěstí, že jsem byla přímo na místě v tu chvíli, kdy zmizela. Většinu času jsem totiž neměla ani ponětí o tom, co ta holka zrovna dělá.

Na začátku sledování jsem postupovala podle klasického scénáře: řekla jsem jedné holce, která pro nás občas něco udělá, aby ji oslovila a nabídla jí za dobrou cenu neodolatelný Smartphone, který takzvaně „vypadnul z dodávky“. U většiny teenagerů jsme si vystačili s tím, že jsme rodičům vysvětlili, jak se dá ke špehování použít mobil jejich ratolesti. Ale Valentina mobil neměla a ani si netroufla vzít ten, co jsem pro ni připravila. To mi trochu udělalo čáru přes rozpočet: jen málokdy mívám příležitost sledovat děcka bez GPS dozoru.

Ta bába si přehazovala fotky jednu za druhou a přemýšlela. Pak zamířila svůj pohled na mě: „Ty zprávy jste psala vy?“ Řekla to tak laskavým tónem, abychom všichni měli

čas vstřebat její předchozí nadávky. Pokusila jsem se o krátkou větu, ale neposlouchala mě. „A ty fotografie jsou taky od vás? Dělala jste svou práci dobře, dokud jste to všechno nenechala vyletět do povětří.“ Skotské stříky, metoda manipulátorů: urazím tě, polichotím ti, sama po libosti rozhoduji o rytmu změn. Funguje to: její výčitky byly tak nepříjemné, že kompliment zapůsobil jako silná dávka morfia do otevřené rány. Kdybych měla tu drzost, lehla bych si na záda, aby mě mohla podrbat na bříšku. Zapálila si cigaretu. Deucené si ani nedovolil jí naznačit, že se to nesmí, a raději hledal očima něco, co by jí mohl nabídnout jako popelník.

— Doufám, že se osobně postaráte o to, abyste ji našli, že?

Super, líbím se jí, má mě místo boxovacího pytle. Čekám, až mi Deucené dá vědět, kdo si vezme vyšetřování na starost. Já pohřešování nikdy nedělala a v tomhle směru nemám vůbec žádné zkušenosti. On se ale obrátí na mě:

— Vy ten spis znáte nejlíp.

Klientka přikývne a na tváři se jí znovu objeví úsměv. Šéf na mě spiklenecky mrkne. Ten blbec vypadá, jako by se mu ulevilo.

Po levé horní tabulce okna v krcálku, který využívám jako kancelář, leze nějaký hmyz. A má neskutečně velká tykadla.

Vyndám pořadač na dokumenty. V počítači toho moc uloženého nemám. Kdybych zítra dostala kulku do hlavy a kdyby se pak někdo prohrabal mými věcmi a našel moje poznámky, tak by si možná mohl myslet, že jsem zavedla systém kódovaného jazyka, který si jen tak s půvabnou radostí zapáleného amatéra nechávám šifrovat Enigmou. Ve skutečnosti je to tak, že i já sama, když se po sobě snažím něco přečíst, se často ptám, co jsem tím vlastně myslela. Naštěstí mám spolehlivou paměť, takže si nakonec většinou

vzpomenu, co jsem si to chtěla poznamenat. Víceméně. Prohlížím si kartičky poznačené bizarními značkami, někdy i matematickými — jako bych se snad vyznala v algebře nebo co.

Od začátku, co tu pracuju, mě štve, že dělám jenom sledování teenagerů. Žádný dítě si nemůže v klidu vykouřit jointa bez toho, abych se mu nepřilepila na zadek. První rok se nedělaly žádné sledovačky dětí pod patnáct. Dneska mě práce na základce nemůže rozházet. Život mladých patří dospělým mé generace, kteří nejsou připravení na to, že jim mládí utíká už podruhé. Nedá se říct, že bych nenáviděla to, co dělám, ale sledování dětských mobilů není ani povznášející, ani vzrušující. Asi by mě rozptýlilo a bavilo, kdybych měla možnost dělat různé úkoly. Problém je jen v tom, že mě nenapadá, co bych měla udělat teď. Deucené mě poslal pryč ze svého kanclu a ani se nezeptal, jestli nebudu potřebovat s něčím pomoci.

Vytukám na internetu do vyhledavače jméno Valentiny Galtanové. Žádný výsledek. To mě nepřekvapuje. Je to první holka, kterou jsem sledovala a u které jsem si nikdy nevšimla, že by poslala jedinou textovku. Dokonce i děcka, co jedou v cracku, si najdou čas na to, aby poslali na YouTube video, jak jsou sjetý.

Její otec, François Galtan, je spisovatel. Krátce jsme se setkali, když si její babička přišla objednat sledování. Neřekl tehdy ani slovo. Jeho stránka na Wikipedii je naprosto typická pro lidi, kteří si nejsou jistí sami sebou a kteří si ji spravují sami. Úplně při tom ztrácejí míru. Vedle koho seděl, v jaké škole, jaká díla ho formovala, jaké bylo počasí v den, kdy napsal svou první báseň, význam přednášek v nejnepravděpodobnějších seminářích apod. Na fotkách, které články o něm doprovázejí, je vidět, jak je spokojený s tím, že mu

nevypadaly vlasy, že si je češe dozadu a vypadá, jako by měl obrovskou naondulovanou hřívu. Je mi jasné, že první věc, kterou musím udělat, bude zkontaktovat se s ním.

Matka Valentinu opustila krátce po jejím narození. Rodina tvrdí, že nemají ani tušení o tom, kde by dnes mohla pobývat. Takže ji budu muset najít. Ten chaos mě děsí. Říkám si, že to vzdám. Ale kvůli podpoře z pracáku bude rozhodně lepší, když mě vyrazí pro neschopnost. Sama sebe se ptám, jestli by nebylo dobré pustit si pár dílů televizních kriminálek o soukromých detektivech, kterýma jsme se kdysi dost dobře bavili. Třeba bych tam našla inspiraci. Zrovna v té chvíli u mě zaklepe Jean-Marc. Nemusím ho ani vidět, znám jeho gesta, skrčí dva prsty a lehce zatuká na dřevo. Ten pohyb, jak ohýbá zápěstí, je tak elegantní a nonšalantně sexy. Prostrčí hlavu rámem dveří, aby se ujistil, že jsem sama, a posadí se k oknu s výhledem do ulice. Udělám kafe. On si zpívá „chérie, j'aime tes genoux“. Do rytmu kývá rameny a natřásá boky, ale ruce má pořád v kapsách. Je to vysoký, štíhlý kluk, má ale robustní postavu, silnou kostru a tělo drží vždycky hodně zpříma, jako by se chystal do útoku. Má nepravdělné rysy, mírně zapadlé oči, úzký nos a vystouplé čelo. Vypadá tak trochu přidrzelé. Holčkám se to dost často líbí, ale jeho mužské kolegy to mate. Mají ho za boha. Jean-Marc je jediný z naší party, kdo se obléká elegantně. Většinou vypadáme jako cestáři z nějakýho maloměsta. Děláme ale práci, ve které to, že si vás někdo všimne, není žádnou předností. Černá kravata a vždycky bezvadně čistá bílá košile. Každému na setkání vypráví, že když muži začali odkládat kravaty, pozvolna přišli o svou mužnost. Odložit kvádro podle něj znamenalo totéž jako rezignovat na jasná pravidla. Nechodí za mnou nijak často, většinou jen když potřebuje kontakt na některé z děcek, které by se mu mohlo k něčemu hodit. Mám totiž docela dobrou síť mladých lidí, kteří nám

můžou s nějakými drobnostmi dobře vypomocet. Dneska za mnou ale přišel proto, že jsem vyfasovala dost velkéj případ. Agáta mu musela vyprávět všechno, co se stalo. Ze své židle slyší a sleduje všechno, co se v šéfově kanclu děje. Reldanchovy kanceláře jsou na místě bývalých laboratoří, kde se dělaly rozbory krve, takže příčky nejsou stavěné na to, aby zaručovaly diskrétnost. Potěšilo by mě, kdyby mi Jean-Marc nabídl, že se mnou bude na tomhle případu spolupracovat. Ale on má za to, že si dokážu poradit sama.

— Kde začneš?

— Tak to by mě taky zajímalo. Ta holka je poloviční cvok. Nemám žádnou představu o tom, co se jí mohlo stát. A ta její babka mě tak terorizuje, že z ní radši nebudu nic páčit. Upřímně, moc nevím... možná její biologická matka, co myslíš?

Beze slova se na mě podívá. Vypadá to, jako by čekal, že na něj vypálím svůj bojový plán. Zeptám se:

— Tys už pohřešování dělal, ne? Neměl jsi někdy strach, že bys mohl narazit na nějakou špínu?

Nasadila jsem uvolněný výraz, ale z těch slov mi na prsou bylo pěkně těсно. Nevěděla jsem, že se něčeho takového budu bát.

— Odměna pět tisíc euro, jak bych ti to... Neptal bych se, jestli se mi bude zamlouvat to, na co přijdu. Ptal bych se, jak tu holku najít. Jestli nevíš, jak si s tím případem sama poradit, tak to někomu přenech. Někdo to za tebe udělá. A odměnu si rozdělíte. Chceš nějaké kontakty?

— To mě už taky napadlo. Nabídla bych to Hyeně, ona se v těchhle případech vyzná...

Bylo to první jméno, které mě napadlo, a věděla jsem, že ho dostane. Vypustila jsem ho z pusy takovým tónem, jako bych byla ta správná holka, která prostě jen zvedne telefon, zavolá Hyeně a zeptá se jí, kde nechala ty klíče. Je pravda,

že znám jednoho kluka, který se s ní zná, ale popravdě jsem ji nikdy neviděla.

Jean-Marc se přiškrceně zasměje. Mizí v něm zvědavost a zájem o věc. Snaží se udržet si odstup. Hyena je známé jméno. Přiznat, že můžu pracovat s ní, znamená přiznat, že provozuju jisté tajné a nelegální aktivity. Už předem lituju, že jsem takhle zalhala, ale nořím se dál do svého fabulování: — Občas si dávám spicha v jednom baru, kam chodí. Šéf je můj kámoš a dobře se s ní zná...

— Takže přes něj jste se seznámily.

Na to nic neříkám. Jean-Marc do sebe hodí kafe a pak zasněně prohlásí:

— Víš, Lucie, je to jen a jen otázka štěstí a vytrvalosti. Zpočátku to vypadá jako nemožné, ale najednou, ani nevíš jak, se objeví nějaká cesta a pak už záleží jen na tom, jak si člověk poradí s únavou.

Přikývnu, jako by mi bylo naprosto jasné, co se mi snaží říct.

Jean-Marc byl dlouhou dobu skvělou součástí systému. A to nejen proto, že psal svoje zprávy tak okouzlujícím stylem, že i když mu nějaký úkol zrovna nevyšel, tak po přečtení takové zprávy měl člověk pocit, že akce skončila kolosálním triumfem. Dlouhou dobu byl pravou rukou bývalého šéfa a všichni si mysleli, že jednoho dne bude oficiálním číslem dvě a ředitelem jedné velké pobočky. Jenže ředitelem jmenovali Deuceného a Jean-Marc mu začal překážet. A to hodně.

Jean-Marc za sebou potichu zavřel dveře. Snažím se najít Kromagovu vizitku. Až půjdu na oběd, tak mu venku z budky zavolám. K linkám v kanclu nemám důvěru, protože jsou všechny odposlouchávané. Ačkoli si říkám, kdo by tak asi měl čas poslouchat naše hovory. Zkrátka profesionální deformace. Svůj mobil taky používám jenom pro posílání

esemeskových přání k narozeninám a snažím se vyhýbat i posílání mailů. Víím, co to obnáší, když se něco vyšetřuje anebo když se připravuje nějaký proces. A taky víím, že je to otevřený prostor pro všechny zvědavce. Často ještě pořád posílám dopisy normální poštou. Vysledovat takovou obálku vyžaduje totiž dovednosti, jaké většina agentů už dávno nemá. Nikdy jsem sice neměla nic tak důležitého, co bych musela skrývat, ale při tomhle povolání se vám rozvine určitá forma paranoie.

Když jsem mu řekla, že bych se ráda zkontaktovala s Hye-nou, tak se Kromag nerozesmál. Za to jsem mu docela vděčná. Požádal mě, ať zavolám později. Takže jdu k Valentině škole a dám si kafe v baru, kam chodí každé odpoledne děcka ze školy. Nemají žádnou školní jídelnu, ani školní dvůr. Malá soukromá střední škola, kam se chodí vzdělávat, nebyla postavená pro flákače. Nechci s nimi mluvit, jen poslouchám jejich rozhovory. O Valentině se nebaví. Zatím nevědí, že zmizela. To znamená, že policejní vyšetřování ještě nezačalo. Navíc bych se vsadila, že Galtanovi mají dost známostí na to, aby si policie v tomhle případě dala záležet mnohem víc než u obyčejných pohřešování. Děcka odcházejí na hodinu. Jsou prázdní, hluční a plní energie. Vypadají zaměnitelně. Moc mě nezajímají. A oni mi to oplácejí stejně, neobjevují se v jejich zorném poli. To je moje silná stránka: dokážu zmizet. Značnou část odpoledne trávím čtením jedné stránky v novinách, které nějaký host nechal na stole, a objednávám si jedno kafe za druhým. Mám sice výčitky, že jsem s pátráním ještě nezačala, ale ani náhodou mi nedokážou zabránit v tom, abych si užila volné odpoledne.

Na chodníku před barem, kde Kromag pracuje, pokuřuje partička lidí oblečených v gothic stylu. Všichni se nahlas

směji. Přejde mi to sice trochu proti jejich etice, ale co já vím, nejsem v tomhle směru odborník. Nikdo z nich si mě ani nevšimne, když přímo středem jejich hloučku vejdu dovnitř.

Kromag mě vřele vítá. Vzhledem ke svému životnímu stylu — alkohol, tvrdé drogy, probdělé noci, kebabová dieta, žváro v puse — je na tom pořád docela dobře. Uchoval si přiblblý elán, který většina lidstva ztrácí kolem třicítky, ale u něj nepůsobí nijak hraně. Ušní lalůčky má deformované gigantickými kruhy, zuby oranžové od nikotinu, ale žádný mu nechybí. To je prostě on. Nakloní se přes bar a zašeptá mi do ucha, že ona za chvíli dorazí. Zdálky to musí vypadat, jako bych se sháněla po drogách a on mi vyřizoval vzkaz od dealera. Zvedne hlavu, podrbe se přitom na bradě a s tímhle chlapáckým, i když ne zrovna vhodným gestem dodá: „V poslední době se točí kolem jedny holčiny, co sem často chodí. Nebylo těžký ji přesvědčit, aby se stavila.“

Objednám si na baru pivo. Nejradši bych si dala horkou čokoládu, protože venku je zima, ale mám schůzku s Hyenou a nechci, aby si o mně myslela, že jsem malá holka. Alkohol po barech nepiju nijak často, bolí mě z toho hlava a nerada nad sebou ztrácím kontrolu. Když se člověk rozjede, tak nikdy neví, čeho všeho je schopný.

Kromaga znám dlouho. Jednu zimu před patnácti roky jsme spolu spali. Připadal mi ošklivý, ale když se napil, nedal se odbýt a trval na tom, že musíme spolu zajít ke mně domů. Nakonec to bylo docela vzrušující. Jednoho dne se sebral a odešel v objetí s nějakou kamarádkou, která přivandrovala odněkud z dalekého venkova. Byla to dost hezká brunetka, která se nemusela stydět objímat se s týpkem, jako byl on. Ale Kromag se styděl přede mnou a nějakou dobu se mi vyhýbal. Měl strach, že po něm budu chtít nějaké vysvětlení nebo že ztropím nějaký skandál. Já ale zůstala v klidu a on si mě oblíbil. Vždycky si na mě vzpomněl a zavolal mi, když měl

cestu kolem. Zašli jsme na kafe nebo mě pozval, když u sebe doma pořádal večírek. Před dvěma lety mi právě on dal vědět, že u Reldancha někoho hledají.

Nasypal na talířek oříšky, postavil je přede mě, mrknul na mě a otočil se zpátky k baru a rozlival pití do skleniček. O Hyeně mluví hodně rád: zbožňuje vyprávění jejích historek. Pracovali spolu. Vlastně spolu začínali. Dělali pohledávky. Jejich první klient byl rádoby prodavač látek ze dvanáctého obvodu, naprosto malá místní rybička, který zapomněl zaplatit svému dodavateli. Šlo o to vysvětlit mu, aby co nejrychleji splatil dluh. Už to začínalo být docela vážné. Ještě než tam šli, nabídla Hyena Kromagovi, že ona bude dělat tu zlou a on že bude ten hodný, což ho urazilo: „Copak nevidíš, jak vypadám?“ To byl docela pádný argument: Kromag vypadá jako obr a jeho tmavé oči posazené blízko sebe mu dodávají výraz, který osciluje mezi znepokojující debilitou a bestiální krutostí. A protože se do svého úkolu položil s větším nasazením, než si vůbec uvědomoval, chytil toho týpka dost nešetrně pod krkem. Nedostatek zkušeností se přitom pokusil nahradit o to větší energií. Chlápek fňukal, ale bylo jasné, že to jenom hrál, aby ho nechali. Hyena stála trochu stranou a mlčela. Když byli na odchodu, vrátila se najednou k tomu chlapíkovi, s úsměvem ho chytila za flígr a třikrát mu u ucha zacvakala zubama: „Jestli se sem ještě budeme muset vrátit, ty hajzle, tak ti ho těmahle zubama ukousnu, jasný?“ Kromag to vypráví, jako by to bylo setkání se superhrdinou Hulkem nebo aspoň s jeho zelenou polovinou: stalo se z ní monstrum. V té chvíli by každý okamžitě zdrhnul. Ona potom ale byla zklamaná. Byla přesvědčená, že to nedopadlo dobře. „Nebyl z něj cítit pach strachu. Takovej ten zkurveně čpavkovitej smrad. Takovej když z někoho ucejtíš, tak máš chuť ho okamžitě dodělat.“ Kromagovi bylo v té chvíli ještě hůř než během akce: „Seš úchylná, úplně

úchylná.“ Na tom momentu, kdy se tomu chlápkovvi vrhla po krku, bylo něco, co Kromaga dostalo. Říkal tomu „chuť zabít v čirém stavu, něco, co se nedá zahrát“. A týpek vrátil všechny prachy ještě ten samej večer. Postupně si našli svůj rytmus: on to rozehrál a ona potom zahrála urgovací sólo. Z jejich tandemu byla cítit alchymie, která z nich udělala pozoruhodné zprostředkovatele. Kromag taky připomínal, že to byl on, kdo jí dal přezdívku: „Kdybys ji viděla tehdy v akci, nenapadlo by tě nic jinýho. Hyena. Čím byla zvrhlejší a zkaženější, tím víc ji to bavilo.“ O téhle etapě jejího života měl taky spoustu teorií, podle kterých by si člověk mohl myslet, že je snad vymyslel po konzultacích s ní samou. „Strach je zvíře. Všechno se to děje mimo svět jazyka, a i když ti některý slova vylítnou snáz než jiný, tak to stejně hraješ poslepu... Je to o feelingu. Jako když se objímáš s holkou a neznáš ji, proklepáváš si ji a potmě ji dráždíš až do okamžiku, kdy jasně cítíš, že to začíná ladit, a v tu chvíli musíš tohle naladění držet, aby se to rozeznělo. Musí to být jasný i těm tupcům s dlouhým vedením, co mají chabou představivost: až tě příště chytну pod krkem, tak už tě nepustím... rozumíš tomu, vid.“ Pracoval s ní rád a ochotně se tím před chlapama, co k němu chodili do baru, chlubil, jako by jim sděloval zásadní životní moudra: „Byli jsme dobrej tým, na důležitějších věcech jsme se vždycky shodli — jako třeba: pravidelný dlouhý pauzičky jsou nutný, člověk se tak nejlíp odreaguje; vysoký sázky je nutný vždycky akceptovat, ale zdrhnout před velkým rizikem je strategie, která neškodí zdraví. A taky jsme se hodně bavili o holkách. Je důležitý mít společný zájmy. Nedá se mluvit pořád jenom o práci, to by člověk byl moc pod tlakem.“ A potom jednou ráno hledali ve třináctým obvodu nějakýho Rusa. Pršelo — bylo to v době, kdy se právě přistěhovali do města, takže už je to dost dlouho — a Kromag si stěžoval, že má žaludeční vředy.

Hyena se ho zeptala: „Nechceš se na tu práci už vykašlat?“ A jemu to najednou seplo, jo, měl plný zuby toho každodenního vstávání v nejistotě, komu bude zase dneska vyhrožovat, jestli jich bude víc, jestli nebude mít strach nebo — a to bylo vůbec nejhorší — jestli nebude náhodou litovat toho, co dělá, a nebude se za to muset stydět. Štvalo ho, že každé večer odemyká dveře svého bytu a má staženou prdel z toho, že na něj doma budou čekat nějakí chlápci, že najde v kuchyni rozřezaný tělo svojí přítelkyně nebo že ho k zemi srazí nějaký policejní komando. Jo, měl dost toho života ve strachu, ale zatím se mu nepovedlo najít způsob, jak vypadnout z těch třiceti metrů čtverečních, který měl dole pod Belleville. Dělal to jen kvůli tomu, aby s ní byl v týmu. Říkala: „Když toho necháš, budeš mi chybět. Ty seš ale schopnej dělat kdekoli jinde. Já ne. Já nesnáším jiný názory. Ty se dokážeš přizpůsobit. A je škoda, aby sis huntoval tělo něčím, co se ti hnuší.“ Kromag říkal, že ho to málem rozbřečelo, protože si v tu chvíli uvědomil, že s tím sekne a že parťáctví s Hyenou je konec. Ale taky mu bylo jasné, že má pravdu: byla nenapravitelná, nehodila se do normálního života. Rozdíl mezi skutečnými tvrdáky a těmi, kdo přemýšlejí o nápravě, spočívá v tomhle: jedni mají na výběr, druhí ne. Pokaždé, když vyprávěl tuhle pasáž jejich příběhu, dojímal se, jako by musel nechat zraněného kamaráda někde vysoko v horách s vědomím, že asi dlouho nepřežije, a přitom se cítil provinile, že se může po svých vrátit zpátky k normálnímu životu. „Když se k Hyeně dostaneš blíž, zjistíš, že je to ztělesněná tragédie. Poznáš, co je to samota, smutek a neschopnost přizpůsobit se.“ Když otevřel tuhle kapitolu, bylo jasné, že ji miloval. Ne „miloval“ ve smyslu strčím ti ho mezi nohy, ale jako když je vám někdo milý a každá společná vzpomínka je obalená zlatým leskem. Za dva roky, co tuhle práci dělám, jsem o Hyeně slyšela několikrát. Pochopila jsem, že na hodně lidí působí

právě takhle, takže si s ní asi nebudu muset povídat o tom, že trpí samotou...

Potom se občas vídali na kafi, to je Kromagův styl. Je to ten typ, který musí hloupě vydávat spoustu energie na to, aby udržoval svoje bývalé vztahy. Časem se Hyena stala mezi soukromými detektivy hvězdou. Tedy v profesi, která — kromě žánrové literatury — nikoho nijak zvlášť nezajímá. Její specializace: pohřešování. Ale příběhy, které se na toto téma vyprávějí, se od sebe odlišují, protiřečí si a zakládají se na čisté fikci. Všichni o ní mají co říct — advokáti, informátoři, zpravodajské služby, policajti, ostatní soukromí detektivové, novináři, kadeřnice, hotelový personál, kurvy... každý, kdo v tomhle našem světě něco dělá, má svou verzi toho, co Hyena dělá, kde, jak a s kým. Pracuje pro ministerstva, zásobuje vládu informacemi, shání kurvy pro potentáty, má supertajné materiály o francouzsko-afrických vztazích, mluví plynule rusky a kamarádí se s Putinem, pátrá po rukojmích v Tatarstánu, jede v narkoobchodech s jihoamerickými státy, jde na ruku scientologům, dohlíží na obchod se syntetickými drogami dováženými z Asie, agropotravinářské společnosti si ji najaly, aby hájila jejich zájmy, jaderná energie pro ni není žádnou neznámou, je pod ochranou radikálních islamistů, má dům ve Švýcarsku, často cestuje do Izraele... Všechny příběhy se ale shodnou v jednom bodě: nikdy ji žádný soud za nic neodsoudil, protože její spisy jsou příliš výbušné, a tak zůstávají za všech okolností raději zavřené. Faktem je, že za posledních pět let, co procesů přibýlo, se žádná advokátní kancelář nechlubila tím, že by Hyena byla jejich klientkou. Už dlouho nepracuje stabilně pro žádnou konkrétní kancelář, ale její jméno pravidelně přijde na přetřes, když je potřeba vypátrat něco, o čem se nahlas tak nějak špatně mluví. Někteří o ní mluví pohrdavě, jiní obdivně, našťavaně či pobaveně.

Po očku sleduju vchodové dveře. Nervozita stoupá. Pořád dokolečka si opakuju pár vět, které jsem si připravila, abych se představila. Uklidňuju se pomyšlením, že nedělá ani desetinu toho, co se o ní vypráví, a že v době krize je prémie pět tisíc euro v hotovosti částkou, která stojí za uvážení. Kromag se mě pravidelně ptá, jestli ještě něco nechci, já řeknu, že ne, on zavře oči a několikrát pokývá hlavou a na rtech se mu přitom objeví tajemný, všeříkající úsměv. Chápu, že je na cestě, že je potřeba umět čekat, že určitě pracuje na nějakém speciálním úkolu. Bar se zaplnil, nějaký týpek chraplavým hlasem cosi vyřvává do sálu. Nikdy nepochopím, že takovouhle hudbu někdo poslouchá. Člověk má pocit, jako by byl na nějakém velkém staveništi. Najednou se Kromagův obličej rozzáří a Hyena sedí vedle mě. Je vysoká, má propadlé tváře, tmavé pánské Ray-Bany, krátkou bundu z černé kůže. Jako nějaká filmová hvězda. Kromag na mě ukáže prstem a ona mi podá ruku.

— Lucie? Chtěla jste se mnou sejít?

Nesundá si brýle, neusměje se na mě, nenechá mě ani odpovědět.

— Vydržíte pět minut? Pozdravím se s přáteli a hned jsem u vás.

Takhle zblízka v sobě nemá nic z oné mytické bytosti, o které jsem toho tolik slyšela. Čekám a soustředěně otrhávám podtácek. Zatínám zuby a opakuju si, že i kdyby byl můj přístup k smíchu, tak ten pokus za to stál.

— Sedneme si dozadu? Budeme tam mít větší klid na povídání.

Jde přede mnou, jistě a nenuceně. Má dlouhé, hubené nohy v těsných bílých džínách. Je štíhle elegantní, její tělo doslova mizí před očima a umí nosit to, co si obléká. Cítím se malinká a tlustá, jsem zpocená strachem, svetr mám celý mokrý. Uvědomuju si, že se mi klepou ruce, a jsem šťastná,

že jsem si cestou nenabila čumák. Posadí se naproti mně, ruce si položí na opěradlo židle, nohy roztažené od sebe. Člověk by mohl mít pocit, že se snaží zabrat maximální možnou plochu minimálním tělesným objemem. Dodávám si kuráž a přemýšlím, jak začít. Konečně si sundá brýle a její oči si mě dlouze prohlédnou odshora až dolů. Má veliké, tmavé oči a vrásky jako stará indiánka; hodně výrazný obličej.

— Pracuju u Reldancha.

— Jo, Kromag mi říkal.

— Časem jsem se specializovala na prostředí mladistvých.

— Zdá se, že to vynáší.

— Tenhle sektor je pro nás jeden z nejlepších. Sledovala jsem jednu patnáctiletou puberťačku a předevčírem ráno jsem ji v metru cestou do školy ztratila. Domů se nevrátila a nedala o sobě vědět. Její babička nabízí pět tisíc euro, když ji do čtrnácti dnů přivedeme. A...

— Pět tisíc euro za živou, nebo za mrtvou?

Je mi jasné, že tuhle otázku jsem si měla položit taky.

— Doufám, že ji najdeme živou.

— Útěk, nebo spíš únos?

— Netuším.

— Co je to za holku?

— Aktivní. Nadržená. Nezodpovědná.

— Její rodina?

— Otec je spisovatel, rentiér, peníze z farmaceutického průmyslu v Porýní. Malou vychovával sám s babičkou, která se o ni hodně zajímá. Matka odešla, když byly Valentině dva roky, od té doby se s ní neviděla a v téhle chvíli nikdo neví, kde je.

Otevřu tašku a vyndám z ní fotku té holky. Hyena chvíli váhá, než si ji vezme do ruky.

— Nevím, co bych pro tebe vlastně mohla udělat...

Mrkne se na fotku, prohlíží si ji a přemýšlí. Váhá. To mě uklidňuje.

— Kolik mi dáš, když do toho s tebou půjdu?

— Těch pět tisíc odměny. V hotovosti. A pokud nebudeme mít žádný výsledek... tak si budeme muset rozdělit to, co mi zaplatí.

— Za tyhle peníze bych byla pro, abysme se moc nestrhaly...

Směje se a nasazuje si zase brýle. Nedokážu odhadnout, jestli ji bavím, anebo štvu.

— Fajn, takže mi necháš tu odměnu. A ty budeš taky makat, nebo se budeš flákat?

— Já... byla bych radši jako parták, jako v tom smyslu, že...

— Prostě nemáš ánung, jak s tím hnout. Upřímnost se cení. Máš s sebou tu složku?

— Všechno mám v počítači.

Sehnula jsem se, abych ho vyndala. Ona mě ale zastaví poklepáním prstů.

— Můžeš mi to dát na flešku?

Hyena položila Valentininu fotku před sebe doprostřed stolu.

— Děcka nejsou moje parketa. Většinou mají asi docela dobrý důvody se zdejchnout, ne?

— Třeba ji někdo unesl.

Skloní hlavu a ponoří se do rozjímání nad fotografií. Má hezké ruce, bledé, s dlouhými prsty. Všimla jsem si, že nehty má okousané až do masa. Nosí obrovský prsten s lebkou. Tenhle typ lidí, do kterýho se stylizuje, mi přijde poněkud patetický. Připadá si snad jako ten sráč Keith Richards? Na chvíli se pohrouží do Valentininých fotek. Holka je ze tří čtvrtin otočená do objektivu, směje se, má průzračné oči, hezké dolíčky, lesklé vlasy. Trošinku baculatá. Vypadá jako všechny holky v jejím věku na rodinných fotkách, prostě vypadá jako